

Den affektive intensivering af Danmark

Grænsekontrollen på Facebook

Den 4. januar 2016 blev der i Danmark indført midlertidig grænsekontrol. Grænsekontrollen er siden blevet forlænget af flere omgange senest frem til den 12. februar 2017 (Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet 2016). Grænsekontrollen blev, ifølge statsminister Lars Løkke Rasmussen (Venstre – Danmarks Liberale Parti), indført for at håndtere den “betydelig[e] tilstrømning af migranter og flygtninge, som kommer til Danmark fra Tyskland” (Jørgensen og Haslund 2016). Med reference til de flygtninge, der i september 2015 vandrede på motorvejen på deres vej mod Sverige, sagde Løkke Rasmussen endvidere: “Vi ønsker ikke længere at se flygtninge og migranter vandre på vores motorveje. Vi vil sikre god ro og orden” (ibid.). Grænsekontrollen blev altså lanceret som et middel til at kontrollere flygtningestrømmen, foranlediget af krigen og den humanitære katastrofe i Syrien, og til at sikre “god ro og orden” i Danmark. Vi kan og skal, sagde Løkke Rasmussen, “passe på Danmark” (ibid).

Ideen om at “passe på Danmark” har, siden grænsekontrollen blev introduceret, vist sig som et genkommende tema i den politiske debat. På dagen, hvor grænsekontrollen blev indført, skrev Kristian Thulesen Dahl (Dansk Folkeparti), at “Vi skal (jo) passe på Danmark!”¹, og senere, den 1. februar, at “vi samtidig med, at vi hjælper flere folk i nød, skal passe på Danmark og vores velfærdssamfund! Der er ingen andre til at gøre det...” Den 8. januar citerede Løkke Rasmussen sin egen nytårstale og skrev “Vi skal holde hjertet varmt og hovedet koldt. Navigere mellem idealisme og realisme. Vi skal hjælpe i verden, men vi skal også passe på Danmark.” Den 25. januar taler også Morten Østergaard (Radikale Venstre) om “at passe på Danmark”, men for ham drejer dette sig om “det værdiskred, vi har set i det sidste halve år i Danmark. Skal vi passe på det Danmark vi kender – skal vi godt nok lægge kursen om.” De forskellige opfattelser af, hvordan det er nødvendigt at passe på Danmark, vidner om en grundlæggende uenighed om, hvad Danmark er, hvilken rolle Danmark skal spille internationalt, og hvad det vil sige at beskytte Danmark. Men det vidner også om, at der, på trods af politisk uenighed, er enighed om, at Danmark

eksisterer som en given enhed, der skal beskyttes. Dermed bliver det centralt at forstå, hvordan ideen om “at passe på Danmark” mobiliseres.

I denne artikel vil jeg derfor undersøge, hvordan de forskellige partier og partiledere i perioden omkring og efter indførelsen af grænsekontrollen italesatte Danmark på Facebook. Ved hjælp af det digitale redskab Fanpage Karma samt en manuel optælling undersøges alle de Facebook-opdateringer, som de ni politiske partier² og de ni partiledere³, der har plads i Folketinget, har *postet* om grænser, flygtninge og indvandrere i perioden fra den midlertidige grænsekontrols indførelse, den 4. januar, til den 16. september 2016. Dernæst foretages en rytmeanalyse (Lefebvre 1992; Henriques 2010; Kofoed 2013), der især fokuserer på affektiv intensitet (Massumi 2009), affektive retningsgivere (Kofoed 2013) og affektiv pulseren og serialitet. Undersøgelsen bruges til at vise, hvordan politikere og politiske partier mobiliserer støtte til ideen om at passe på Danmark, og hvordan dette manifesterer sig i affektive, intensive miljøer på det sociale medie Facebook.

Artiklen argumenterer for, at den radikale mediering (Grusin 2015) medfører nye affektive strukturer på de sociale medier, og at dette former debatten om grænser, flygtninge og indvandrere. Analysen identificerer særlige *peak*-dage, hvor debatten intensiveres, og argumenterer for, at disse udvider det affektive mulighedsrum og fungerer som et repertoire, der kan bruges til at genkalde den affektive intensitet og dermed kontinuerligt vedligeholde og intensivere den puls, der er gennemgående i materialet. Analysen viser, at den rytmiske og affektive puls betyder, at “Danmark” og “Danmarks grænser” bliver affektivt stemt og intensiveret, og at dette blandt andet medfører, at individer, politikere og partier samles og følger intensive affektive rytmer. Dette betyder også, at opdateringernes rettedhed virker som en affektiv governmentalisering (Reestorff 2017), der søger at styre hvilke affekter, der kan udvises i forhold til grænser, flygtninge og indvandrere, og hvor nationalstaten Danmark intensiveres affektivt.

Dataindsamling og datainfrastrukturer

Undersøgelsen, som denne artikel bygger på, tager som sagt udgangspunkt i en indsamling og analyse af de ni politiske partier og de ni partilederes⁴ opdateringer på Facebook i perioden fra den 4. januar til den 16. september 2016. Facebook er et socialt medie, det vil sige en internetbaseret applikation, der blandt andet tillader individer og grupper at bygge en semioffentlig profil og skabe en liste over forbindelser, og som muliggør skabelse og deling af brugergenereret indhold (Boyd og Ellison 2008; Kaplan og Haelin 2010). Det betyder, at debatten om grænsekontrollen på de sociale medier kontinuerligt modificeres “by all users in a participatory and collaborative fashion” (Kaplan og Haelin 2010, 61). At undersøgelsen fokuserer på Facebook skyldes, at Facebook er det mest udbredte sociale medie blandt politikere i Danmark. Allerede i 2014 var 170 ud af de 175 danske Folketingsmedlemmer repræsenteret på Facebook (Sørensen 2016), og sammenlignet med eksempelvis Twitters 457.000 månedlige brugere havde Facebook i 2015 3.476.000 brugere (TNS Gallup Social Media Life 2015).

Undersøgelsen beror i første omgang på en indsamling af alle opdateringer i perioden. Da jeg ønskede at indsamle materiale fra 18 forskellige Facebook-sider, anvendte jeg det digitale redskab Fanpage Karma, der er et marketingsredskab designet til at hjælpe “social media managers” med at “analyze your profiles – and your competitors. With KPIs, analyses and reports. Monitor your success and increase your social reach every day” (www.fanpagekarma.com). Jeg brugte altså et marketingsredskab til at indhente data om partiledernes og partiernes Facebook-sider. Dette viste mig blandt andet, at der i perioden var 7.719 opdateringer, 5.086.564 likes, og at hver post i gennemsnit har 1398 kommentarer. Det vil sige, at materialet rummer 10.791.162 kommentarer fra Facebook-brugere.⁵ Indsamlingen gør det muligt at identificere mønstre i det store materiale. Det bliver eksempelvis tydeligt, at Alternativet og Uffe Elbæks performanceindeks er højt baseret på ugentlig vækst, og at Alternativet, Anders Samuelsen og Dansk Folkeparti performer bedst på antal likes.

KPI report		1/4/16 - 11/9/16						
Page	Performance Index	Number of fans	Average Weekly Growth	Engagement	Post Interaction	Number of posts	Number of Likes	Posts per day
Alternativet	79.0%	83379	0.73%	3.87%	1.16%	1036	691472	3.331189711
Anders Samuelsen	59.0%	92862	0.4%	3.86%	1.35%	890	845398	2.861736334
Dansk Folkeparti	59.0%	76252	0.43%	3.69%	3.92%	293	594453	0.942122186
Det Konservative Folkeparti	40.0%	26994	0.36%	2.05%	1.24%	515	123560	1.655948553
Enhedslisten	58.0%	72661	0.51%	2.95%	1.67%	550	365721	1.768488746
Kristian Thulesen Dahl	41.0%	59512	0.51%	1.51%	2.87%	163	190221	0.524115756
Lars Løkke Rasmussen	13.0%	197176	0.11%	0.68%	1.31%	162	330207	0.520900322
Liberal Alliance	20.0%	87441	0.25%	0.73%	0.6%	378	151038	1.215434084
Mette Frederiksen	35.0%	59798	0.39%	1.47%	2.38%	193	203452	0.620578778
Morten Østergaard	36.0%	25677	0.5%	1.17%	1.31%	277	64083	0.890675241
Pernille Skipper	81.0%	38274	1.31%	2.26%	4.36%	161	144450	0.517684887
Pia Olsen Dyhr	70.0%	48854	0.63%	3.58%	4.13%	269	358295	0.884951768
Radikale Venstre	22.0%	32026	0.29%	0.77%	0.61%	396	59675	1.273311897
SF	42.0%	31071	0.42%	1.9%	1.16%	500	118808	1.607717042
Socialdemokratiet	46.0%	84567	0.48%	1.96%	1.79%	341	302877	1.096463023
Søren Pape Poulsen	40.0%	35511	0.35%	1.95%	1.5%	405	154488	1.302250804
Uffe Elbæk	79.0%	48235	0.96%	2.96%	1.03%	889	290614	2.8585209
Venstre, Danmarks Liberale P	13.0%	64678	0.11%	0.66%	0.68%	301	97952	0.967845659

Figur 1: KPI report. De 18 danske partier og partilederes performanceindeks på Facebook.

De data, jeg har indsamlet ved hjælp af Fanpage Karma, kan beskrives som *big data*, fordi de giver adgang til en stor mængde materiale og gør dette søgbart. Big data kan forstås som: “produced predominately through new information and communication technologies (ICTs), are characterised as being large in volume, produced continuously, and varied in nature, although they are often a by-product of systems rather than being designed to investigate particular phenomena or processes” (Kitchin og Lauriault 2015, 453). I denne sammenhæng skal det dog nævnes, at de data, jeg har indsamlet, netop har haft til formål at indhente viden om et specifikt fænomen. Ikke desto mindre er den første indsamling så bred, at den ikke i sig selv er designet til at belyse et bestemt emne. Big data er interessante i analyse-øjemed, fordi deres epistemiske betydning er “their ability to find and surface utterly alien patterns and relationships among the measured, and thereby to disturb our doxic conventions, even, and especially when, those interpretations are sensible only to machine Users” (Bratton 2015, 334). Den store mængde data viser mønstre, som kun kommer til syne i den “maskinelle læsning” – eksempelvis at det nye parti Alternativet på Facebook har et langt højere performanceindeks end regeringspartiet Venstre. Mere interessant for denne analyse viser det sig, at de forskellige partier

og partilederes følgere har forskellige emotionelle responser. Således har Enhedslisten (37.834) og Dansk Folkeparti (19.862) flest “angry” *emoticons*, Alternativet og Anders Samuelsen har flest “love” *emoticons*, og Pia Olsen Dyhr flest “sad”. Jeg vil vende tilbage til den affektive betydning af disse emotionelle responser. Her er det i første omgang interessant at vise, at big data kan give et indblik i partierne og partiledernes performanceindeks og indfange detaljer, som ellers nemt kunne være overset i den store volumen.

Page	Number of Sad	Number of Haha	Number of Wow	Number of Love	Number of Angry
Alternativet	6723	3915	1946	33072	5535
Anders Samuelsen	2924	21572	3320	19382	18567
Dansk Folkeparti	866	1843	1021	11783	19862
Det Konservative Folkeparti	851	861	495	2860	3261
Enhedslisten	8654	1287	1263	9913	37834
Kristian Thulesen Dahl	1009	805	455	3755	6198
Lars Løkke Rasmussen	4176	3178	1977	13425	10499
Liberal Alliance	395	1417	301	3817	3507
Mette Frederiksen	5707	617	497	6018	1670
Morten Østergaard	1468	199	260	1305	691
Pernille Skipper	3186	487	230	4206	8102
Pia Olsen Dyhr	11348	1572	793	5363	17765
Radikale Venstre	236	262	63	1202	323
SF	1758	432	194	2670	3184
Socialdemokratiet	3095	991	774	5390	10717
Søren Pape Poulsen	1075	538	437	1923	7018
Uffe Elbæk	6869	3226	1252	11614	3999
Venstre, Danmarks Liberale Pe	671	2067	310	2629	1817

Figur 2: KPI-rapport. Fordelingen af *emoticons*.

Analysen af big data er brugt til at give en indledende indgang til og indsigt i data. Men det er også nødvendigt at analysere *small data*, der kan levere svar på specifikke spørgsmål og ikke mindst fange detaljer, som kan overses i den store volumen af data. I undersøgelsen har jeg derfor skaleret *small data*-analyser ind i den større infrastruktur af big data (Kitchin og Lauriault 2015, 468). Dette har krævet et stort arbejde. Jeg har således manuelt gennemgået alle 7.719 opdateringer med henblik på at identificere de opdateringer, der omhandler grænsekontrol, flygtninge og indvandrere.

Dette har været nødvendigt, fordi mange af opdateringerne er yderst kontekstbestemte. Eksempelvis skal man, når Radikale Venstre den 22. februar opdaterer sit coverbillede til et meme, hvor der står “tag ansvar, ikke smykker”, genkende referencen til L87, en lov der giver politiet retten til at konfiskere flygtninges værdier. Resultatet af den manuelle indsamling viser, at 1.210 opdateringer omhandler grænsebomme, flygtninge og indvandrere.

Emnet er altså centralt for alle partierne. Men resultatet viser også, at det især fylder hos Dansk Folkeparti (58 %), Kristian Thulesen Dahl (50 %), Radikale Venstre (49 %) og Morten Østergaard (38 %). I forhold til intensitetsniveau er det altså især to partier og deres partiledere, der driver debatten.

Page	Number of post on borders, refugees	Number of posts
Alternativet	62	1036
Anders Samuelsen	49	890
Dansk Folkeparti	169	293
Det Konservative Folkeparti	47	515
Enhedslisten	58	550
Kristian Thulesen Dahl	82	163
Lars Løkke Rasmussen	32	162
Liberal Alliance	25	378
Mette Frederiksen	29	193
Morten Østergaard	104	277
Pernille Skipper	17	161
Johanne Schmidt Nielsen	55	163
Pia Olsen Dyhr	53	269
Radikale Venstre	193	396
SF	74	500
Socialdemokratiet	13	341
Søren Pape Poulsen	77	405
Uffe Elbæk	50	889
Venstre, Danmarks Liberale Pa	21	301

Figur 3: Antal opdateringer. Hhv. om grænsekontrol, flygtninge og indvandrere og samlet⁶

Efter optællingen af opdateringer om grænsekontrol, flygtninge og indvandrere kortlagde jeg de enkelte dages opdateringer. Dermed blev det muligt at identificere dage med *peaks*, altså dage hvor antallet af opdateringer er over gennemsnittet. Som det ses i figur 4, er debatten præget af store udsving: Der er meget få dage, hvor emnet slet ikke berøres, og der er en generel puls og særlige intensive dage og perioder. Jeg vil vende tilbage til, hvordan peakene og den gennemgående puls influerer debatten om grænsekontrol, flygtning og indvandrere nedenfor.



Figur 4. Opdateringer om grænsekontrol, flygtninge- og indvandrerpolitikken.

Både indsamling af data via Fan Karma og den manuelle kortlægning af small data kan være forbundet med metodiske problemer. Big data kan være påvirket af serverstabilitet og begrænsninger i adgang til data. Eksempelvis lavede Facebook i perioden fra 2012-2015 ændringer, hvor de “added more features thereby increasing the different types of data that could be collected from the service, but at the same time the service limited the API data access” (Bechmann og Vahlstrup 2015). Den manuelle indsamling imødekommer nogle af disse begrænsninger, men også her er der udfordringer. Opslag kan eksempelvis være blevet slettet, og der er selvsagt blevet truffet en række valg i forhold til, hvad der er en del af debatten om grænser, flygtninge, og indvandrere.⁷ På trods af disse udfordringer har kombinationen af big data og den manuelle indsamling gjort det muligt at identificere særlige karakteristika og variationer i materialet.

Radikal mediering og affektive rytmer

Indsamlingen af materiale via Fan Karma viser, at “Danmark” er et af de hyppigst forekommende ord i de 7.719 opdateringer (se figur 5). Danmark er altså en intensiv betydningsgiver i datamaterialet. Endvidere viser det sig, at ud af de 3.410 opdateringer, der indeholder links, omhandler otte af de ti mest debatterede og likede grænsekontrol, flygtninge og indvandrere (se figur 6).

TOP WORDS	
det	5.9k
og	5.8k
vi	4.2k
til	2.8k
Danmark	2.5k
På	2.3k
med	1.9k
Jeg	1.7k
Men	1.6k
af	1.6k

Figur 5. Top Words (fankarma.com)

TOP LINKS	
nyheder.tv2.dk/politik/2016-05-12-k-og-df-raser-over-nyheder.tv2.dk/politik/2016-0...	15k
Asyltallet er raslet ned under fire uger med grænsekontrol politikken.dk/udland/fokus_int...	15k
DF: Ingen kontanthjælp til indvandrerkvinder, der jyllands-posten.dk/politik/ECE...	14k
nyheder.tv2.dk/krimi/2016-06-08-hoejesteret-said-nyheder.tv2.dk/krimi/2016-06-...	13k
Skær DR ned med 25 procent b.dk/kronikker/skaer-dr-ned-...	13k
Thulesen Dahl til Løkke: Luk grænsen helt - nul b.dk/nationalt/thulesen-dahl-...	12k
Afviste asylansøgere vil ikke til Jylland: Her er 11 krav ekstrabladet.dk/nationen/afvi...	11k
Aarhus dropper plan om stormoské dr.dk/nyheder/politik/aarhus-...	11k
DF udfordrer samarbejde i blå blok: Aflyser besparelser på dr.dk/nyheder/politik/df-udfor...	11k
Debatten live fra New York TV DR dr.dk/tv/se/debatten?queryha...	9.8k

Figur 6. Top Links (fankarma.com)

Den hyppige brug af ordet Danmark og den intensive deling og debat om opdateringer, der omhandler grænsekontrol, flygtninge og indvandrere, peger på en intensitet, der kan være svær at forklare udelukkende ved hjælp af materialets indhold. En del af forklaringen kan være, at den radikale mediering (Grusin 2015), der er et resultat af de sociale mediers allestedsnærværende karakter, medfører transformationer af affektive strukturer. Den “radikale mediering” henviser netop til, at medier og medieteknologier både genererer epistemologisk vidensproduktion og kropslige, materielle, individuelle og kollektive affektive moods eller “structures of feeling” (Grusin 2015, 125). Argumentet er altså, at de sociale medier og den radikale mediering ikke udelukkende handler om repræsentationer, debat og dialog, men også skaber en ny form for medieret og kropslig affektiv infrastruktur. Udfordringen i forhold til den radikale mediering er både at forstå, hvilken rolle affekt spiller på de sociale medier, og metodisk at kunne undersøge affektive strukturer.

I affektforskningen er der ikke nødvendigvis enighed om, hvad affekt er. Én tradition, med forskere som Nigel Thrift (2008), Teresa Brennan (2004) og til dels også Brian Massumi (2002), argumenterer for, at affekt er ikke-repræsentationelle reaktioner i kroppen. En anden tradition, med eksempelvis Sara Ahmed (2004) og Margaret Wetherell (2012), fremhæver, at skellet mellem affekt, krop og diskurs kun kan forstås teoretisk, da vi netop erfarer det samtidigt. Forskellen mellem de to traditioner er dog ikke større, end at de begge forstår affekt som noget, der

påvirker og skaber forandringer både i den enkelte krop og i relationerne mellem kroppe. I det følgende vil jeg forstå affekt som en kropslig overgang (Reestorff 2016 og 2017). Altså som det, der sker, når kroppe intensiveres, når energier falder eller stiger (Massumi 2009), og når der opstår en særlig affektiv “atmosfære” (Ahmed 2004).

Den digitale og teknologiske udvikling og den radikale mediering på de sociale medier skaber nye digitale og affektive miljøer, der former den hverdagslige socialitet (Karatzogianni og Kuntsman 2012). Med henblik på at forstå, hvordan de affektive strukturer formes i debatten om grænser, flygtninge og indvandrere, bruger jeg rytmeanalysen som metode (Lefebvre 1992; Henriques 2010; Kofoed 2013). I rytmeanalysen vil jeg især fokusere på affektiv intensitet (Massumi 2009), affektive retningsgivere (Kofoed 2013) og affektiv pulseren og serialitet.

Dataindsamlingen gør det muligt at kortlægge debattens rytmer. Indsamlingen resulterede som sagt i 1.210 opdateringer, omhandlende grænser, flygtninge og indvandrere. Der skal tages højde for, at det danske folketing ikke er aktivt i perioden fra midten af juni til den første tirsdag i oktober. Det betyder, at aktiviteten på Facebook i denne periode og især i sommerferieugerne er lavere end resten af året. Undersøgelsen viser, at der i perioden er flere opdateringer om flygtninge- og indvandrerpolitikken end noget andet politisk emne. Volumen er høj. Den høje volumen følges også af en række intensive peak-dage, hvor opdateringerne flokkes. Det drejer sig om otte peak-dage, hvor antallet af opdateringer overstiger 15: 1) den 4. januar (22 opdateringer), 2) den 13. januar (15 opdateringer), 3) den 26. januar (23 opdateringer), 4) den 29. februar med (20 opdateringer), 5) den 14. marts (20 opdateringer), 6) den 22. marts (25 opdateringer), 7) den 12. juni (17 opdateringer), 8) den 15. juli (17 opdateringer).

Peak-dagene viser, at de mange opdateringer på tværs af partiskel følger særlige rytmer. Ifølge Henri Lefebvre er rytmer det, der “connects space, time and energies that unfold here and there” (Lefebvre 1992, 18), og Henriques skriver, at affekt udtrykkes rytmisk gennem “relationships, reciprocations, resonances, syncopations and harmonies” (Henriques 2010, 58). Affektive rytmer kan altså forstås som udviklingen og udvekslingen af energier, som “ordningen af gentagelse og forskydelse, som er afstemt affektivt” (Kofoed 2013, 172).

På peak-dagene ser vi i forlængelse heraf, at rytmerne bevæger sig fra middelintensitet til intensive energistigninger. Energiniveauet stiger, når de forskellige partier kaster sig ind i debatten på samme dag. Det betyder, at debattens affektive rytmer kan aflæses i den indsamlede datas stigninger og fald, når deltagerne og disse kroppe er “gearing up for a passage towards a diminished or augmented state” (Massumi 2009, 6). Materialet viser endvidere, at den affektive intensitet, der opstår på peak-dagene, ikke er præget af ensartethed. Dette er interessant, fordi de mange opdateringer på de samme dage kunne betyde, at der var tale om rytmiske gentagelser. Men undersøgelsen af peak-dagene viser, at den intensive og affektive energiudladning er knyttet til forskellige emner. Dette ses eksempelvis den 22. marts, hvor den store mediebegivenhed er terrorangrebet i Bruxelles, men hvor opdateringerne blandt andet også omhandler forslag om, at radikale imamer skal udvises, og jubel over, at grænsekontrollen angiveligt virker, idet der er færre asyl-

ansøgere. Der er altså en affektiv intensitet, der virker samlende, men politikerne og de politiske partier taler ikke om det samme, og deres affekt er ikke den samme. Dette kan forstås som et resultat af det, Massumi kalder “differential attunement” (2009). Peak-dagene er udtryk for ændringer i de affektive strukturer og rytmer på Facebook, når politikerne, de politiske partier og deres følgere intensiverer deres energiniveau. Det resulterer i kollektive begivenheder, hvor de mange opdateringer på den ene side er en fælles rytmisk intensivering af det affektive rum på Facebook, men på den anden side foranderlig, idet de forskellige kroppe er “tunet” forskelligt og dermed intensiveret forskelligt i relation til grænser, flygtninge og indvandrere.

Peak-dage som affektive mediebegivenheder

Peak-dagene er som sagt et udtryk for kollektive præmedierede affektive begivenheder, hvor politikerne, de politiske partier og deres følgere er “tunet” forskelligt. I forhold til dette fokus på peak-dagene som begivenheder er det interessant, at de affektive rytmer følger udviklingen ikke blot på de sociale medier, men også i de traditionelle nyhedsmedier. I de 7.719 opdateringer er der 3.410, der indeholder links, og i opdateringerne om grænser, flygtninge og indvandrere er der en lang række henvisninger til nyhedsmedier: Der er eksempelvis 58 links til dr.dk, 153 til tv2.dk, 60 til politiken.dk, 47 til b.dk, 60 til politiko.dk, 23 til ekstrabladet.dk, 33 til bt.dk og 20 til information.dk. Denne tætte sammenkobling mellem de sociale mediers affektive strukturer og de traditionelle nyhedsmediers rytmer vidner om, at den radikale mediering finder sted i en intensiv medieøkologi, hvor forskellige rytmer sammenflettes i en “dynamisk topologi” (Guattari 2000). Endvidere vidner det om, at de affektive rytmer på de sociale medier drives frem af en interesse for det spektakulære, for intensive begivenheder, der sammenvæves med en høj grad af ubestemmelighed (Kofod 2013, 164).

Det er karakteristisk, at flere af peak-dagene er knyttet til større mediebegivenheder eller til parlamentariske ændringer, som indførslen af lov L87. I den forstand kan peak-dagenes rytmer tolkes som en forlængelse af den debat, der foregår i det parlamentariske system, og som formidles af de traditionelle nyhedsmedier. Men peak-dagene følger også andre rytmer. Eksempelvis influeres peakene den 29. februar og den 14. marts af, at det Radikale Venstre inviterer gæster – Stine Bosse og Peter Skaarup – til at administrere deres Facebook-side. På den måde integrerer partiet en rytme, der er kendt fra et andet socialt medie, nemlig Twitter, og det medfører en stigning i volumen af opdateringer og en ændret intensitet i Facebook-rytmen.

Peak-dagene kan forbindes til rytmerne fra store mediebegivenheder. I sin forståelse af mediebegivenheder kritiserer Nick Couldry affektteorien for at overse mediers rolle i produktionen af social viden og i den kontinuerlige repræsentation og reproduktion af strukturel ulighed (Couldry 2012, x). Couldry og Andreas Hepp argumenterer endvidere for, at mediebegivenheder er “certain situated, thickened, centering performances of mediated communication that are focussed on a specific thematic core, cross different media products and reach a wide and diverse multiplicity of participants” (Couldry og Hepp 2009, 12). Peak-dagene kan i forlængelse

af dette forstås som mediebegivenheder. De samler politikerne, de politiske partier og Facebook-brugerne omkring et medieret centrum, når de eksempelvis skifter deres profilbillede til det franske flag som led i en kollektiv sorgpraksis. Det medierede centrum er i øvrigt ikke afgrænset af sprog eller nationale grænser, men er netop kendetegnet ved en fælles performativ rettedhed mod det globalt medierede centrum og globale affektive rytmer. Det er væsentligt at fastholde, at selvom rytmerne er sammenvævede med traditionelle nyhedsmedier og begivenheder, får de en særlig affektiv dynamik på de sociale medier. Affektteorien og -analysen må selvsagt ikke overse mediers rolle i produktionen af social viden (2013), men et fokus på mediet og mediebegivenheder må heller ikke overse betydningen af de affektive strukturer, der netop bidrager til at forme mediebegivenheden. Ved at inddrage en analyse af affektive rytmer bliver det synligt, at mediebegivenhederne ikke kun virker samlende, men skaber en affektiv spredning, der i høj grad beror på politikernes og brugernes “differential attunement”.

Peak-dagene vidner om intensitetsniveauet og volumen i debatten, og om at internettet har transformeret de affektive infrastrukturer og mulighederne for intersubjektiv afsmitning. De affektivt ladede mediebegivenheder viser, at internettet “provides what Thrift calls a novel ‘prosthetic impulse,’ or vector, for social imitative encounters” (Sampson 2012, 57; se også Reestorff og Stage 2016, 236). Dermed er peak-dagene eksempler på, at internettet kan facilitere netværk og “vibratory events” (Sampson 2012, 164). Disse “vibratory events” er baseret på affektive imitationslogikker. Dette gør sig især gældende den 12. juni og 15. juli. På disse to dage er der henholdsvis et angreb på den homoseksuelle natklub Pulze i Orlando og på en menneskemængde, der fejrede Bastilledagen i Nice. På disse to peak-dage forårsager de globale mediebegivenheder imitation og en fælles online artikulation af sorg. Der installeres en kollektiv rytme, der virker som “a regulatory tool for group functionality by being used to draw citizens into a state of affective entrainment where discourses can be felt” (Knudsen og Stage 2015, 120). Men hvor man umiddelbart kunne antage, at de forskellige opdateringer på peak-dagene angår det samme emne og altså primært er et udtryk for affektive imitationslogikker foranlediget af globale mediebegivenheder, viser empirien, at affekten også antager en spredningsstruktur. Argumentet er altså, at materialet viser, at de globale mediebegivenheder ikke blot forårsager “centering performances” (Couldry og Hepp 2009, 12), men skaber et fundament for en affektiv spredning og en intensivering, hvor nye rytmer kan implementeres.

Peak-dagene skaber som sagt et fundament for affektiv spredning og intensivering. Dette sker, fordi peak-dagene bruges til at “draw citizens into a state of affective entrainment” (Knudsen og Stage 2015, 120), og dette affektive rum bruges til at tilføje nye emner og ikke mindst nye affektive rytmer. Dette ses eksempelvis den 22. marts, hvor Uffe Elbæk i en lang opdatering starter med at beskrive sin sorg over angrebet. Her viser han altså, at han er trukket ind i den kollektive affektive intensitet. Endvidere viser hans opdatering (se figur 7), at han er bevidst om, at han træder ud af den kollektive affektive imitation og bevæger sig ind i en anden rytme. Han skriver: “Det føles forkert at starte en lang diskussion her på væggen igen.” Her ses det, at der er ubehag eller tvivl forbundet med at forlade den kollektive rytme.

Men dette viser netop også, hvordan affekten distribueres og transformeres gennem “differential attunement”.

Nye rytmer tilføjes den affektive struktur, når Elbæk bruger den globale mediebegivenheds rytme som afsæt til eksempelvis at diskutere EU’s ydre grænser og forebyggende arbejde i lokalområder.



Figur 7: Uffe Elbæk reagerer på angrebet i Bruxelles den 22. marts.

Anders Samuelson bruger på samme vis som Uffe Elbæk den globale mediebegivenhed som afsæt for at tilføje nye emner til debatten om grænser, flygtninge og indvandrere og ikke mindst til at tilføje nye affektive rytmer. Samuelson skriver (se figur 8), at “terroristerne lever som fisk i vandet i bestemte muslimske og kriminelle miljøer,” og “angrebene i dag var desværre ikke overraskende og der kan sagtens komme flere – også i Danmark.”

Dermed deterritorialiserer Samuelson den globale begivenhed, angrebet i Bruxelles, og gør den til et spørgsmål om muslimske og kriminelle miljøer i Danmark. Endvidere anvender han en affektiv logik, der handler om “premediation” (Grusin 2010). Præmediering handler om den fortsatte mediering af mennesker i og gennem medieteknologier, og især om at mulige “fremtider” altid allerede er medieret. Denne form for præmediering ser vi netop, når Samuelson insisterer på, at der sagtens kan komme flere angreb også i Danmark. Dette er en affektiv logik, fordi argumentet om den mulige fremtid producerer en temporalitet, der både er rettet mod det umiddelbare øjeblik og mod den nære fremtid.

Denne præmedierede dobbelte temporalitet faciliterer affektiv intensitet, fordi den skaber en intensivering af årvågenhed eller alarmberedskab (Grusin 2010, 129). Dette er centralt, fordi præmediering, som beskrevet af Grusin, ikke handler om at forudsige fremtiden, men om at skabe affektiv intensivering og rettedhed, og som det ses i Samuelsons opdatering, er det netop pointen at skabe et stærkt “affektivt vi”.



Figur 8: Anders Samuelson reagerer på angrebet i Bruxelles den 22. marts.

til det tematiske centrum og “centering performances”, men også i relation til præmedierede ubestemte fremtider. Dette giver mediebegivenhederne karakter af *spectacles*, der netop, ifølge Stephen Duncombe, animerer en abstraktion og beror på et argument, der ikke appellerer til fornuft og fakta, men til historier, myter, forestillinger og fantasi (Duncombe i Jenkins 2007). I den forstand er opdateringerne på peak-dagene præmedierede spectacles, der skaber affektiv rettedhed mod mulige og umulige fremtider. De handler ikke blot om fakta og den specifikke globale mediebegivenhed, men om at generere affektiv intensitet, volumen og spredning.

Udvidelsen af det affektive mulighedsrum

Den 26. januar er en peak-dag og et eksempel på, at en global mediebegivenhed bruges til at generere affektiv intensitet, volumen og spredning og dermed til at udvide det affektive mulighedsrum. Den 26. januar var som nævnt dagen, hvor den kontroversielle lov L87, omhandlende inddragelse af flygtnings værdier, blev vedtaget, og dagen hvor loven får international opmærksomhed og kritik blandt andet fra Kofi Annan og FNs generalsekretær Ban Ki-moon.⁸ Men i stedet for at diskutere loven og dennes konsekvenser, inddrager politikernes og partiernes opdateringer en række nye emner. Opdateringerne kan inddeles i forskellig modi, der alle adresserer et bestemt emotionelt register, og de virker som “affektive retningsgivere” (Kofoed 2013, 164), der henviser til, hvad der opfattes som muligt og ikke-muligt at tænke i forhold til nationalstaten.

For det første er der en række *forslag til nye stramninger af flygtninge- og indvandrerpoltikken*. Det foreslås eksempelvis, at der skal være straksbehandling af asylansøgere ved grænsen (Dansk Folkeparti og Kristian Thulesen Dahl), at barnebrude ikke skal bo med deres mænd i danske asylcentre (Dansk Folkeparti og Venstre), at FNs flygtningekonvention skal revideres (Søren Pape Poulsen), at der skal bygges flere boliger, og at asylansøgere skal have lov til at arbejde (Radikale Venstre). Forslagene er alle affektive retningsgivere, der skal facilitere fællesskab og kollektiv intensitet blandt følgerne. For det andet er en række *opdateringer rettet mod at mobilisere vrede*. Følgerne opfordres til at være vrede over, at der er barnebrude, der bor

med deres mænd (Venstre og Dansk Folkeparti), at der er asylansøgere, der ikke er tilfredse med maden og klager over, at der ikke er gratis tv (Dansk Folkeparti), og at der er et iskoldt sted i helvede for kvinder, der træder på andre kvinder (Pia Olsen Dyhr). For det tredje er der opdateringer rettet mod at *mobilisere medlidenhed med flygtninge og sorg over, at den danske politik ikke handler om medlidenhed*. “Hvor småt kan det blive”, skriver det Radikale Venstre og Morten Østergaard i et meme, #ikkeivoresnavn skriver Enhedslisten, og både Enhedslisten og SF begræder, at “vi efterlader børn i krigszoner” og “splitter familier ad”. Disse affektive retningsgivere er rettet mod at mobilisere medlidenhed, sorg og skam. Det ses også, når både det Radikale Venstre og Uffe Elbæk nævner udlandets blik på Danmark og specifikt Kofi Annan, der skriver på Facebook, at L87 ikke er et udtryk for “det Danmark, han kender”.

Opdateringerne har som sagt forskellige tematikker. De refererer både til L87, barnebrude, udlandet og usolidariske indvandrerkvinder. Det betyder, at opdateringerne handler om affektiv intensitet og rettethed, og at de udvider det affektive mulighedsrum. Referencerne til Kofi Annan, Sverige, Tyskland og EU er et forsøg på at mobilisere skam. Skam er netop socialt og er “experienced when the self reaches awareness of being exposed to the regard of others with the reflective notion of their implicit or explicit judgment, and the sense that the judgment matters” (Danielson 2013, 63). Opdateringerne, der peger på udlandets blik på Danmark, er altså en måde at pege på, at politikerne og Facebook-brugerne bør erkende det eksterne blik og føle skam. Men der tilbydes også en udvej, nærmest en form for syndsforladelse, idet man netop ved at erkende skammen kan erkende sin delagtighed som dansker i den danske lovgivning og ved at udvise den rette emotion, nemlig skam, fraskrive sig denne delagtighed. Der tilbydes et retningsgivende affektivt mulighedsrum. Dette ses eksempelvis, når Johanne Schmidt-Nielsen (se figur 9) skriver, at hun håber, at de internationale journalister “får sig en snak med de tusindvis af danskere, der engagerer

Johanne Schmidt-Nielsen
@johanneschmidt

26. januar · 🌐

Så er lovforslaget vedtaget. Et forslag, der splitter familier ad. Et lovforslag, der i særlig grad rammer kvinder og børn. Betyder, at flygtninge skal vente mere end tre år, før de kan få ægtefælle og børn i sikkerhed. Der medfører, at kvoteflygtninge, som ikke kan læse og skrive, sorteres fra. Som motiverer unge til at tage ufaglært arbejde frem for uddannelse. Fordi uddannelse ikke længere tæller, når der skal indsamles point til en permanent opholdstilladelse.

Hvor er det sørgeligt. Og det værste er næsten, at denne tankegang smitter. Danmark stiller sig forrest i strammerkapløbet. Det taber alle på. For der findes ikke en dansk løsning på denne situation. Der findes heller ikke en svensk, græsk, tyrkisk eller jordansk løsning. Der findes kun samarbejde. Det er den eneste realistiske vej.

Christiansborg vrirler med internationale journalister. Jeg håber, at de også får sig en snak med de tusindvis af danskere, der engagerer sig i Venligboerne, Dansk Flygtningehjælp og Røde Kors. Rækker hånden ud, melder sig som lektiehjælpere, arrangerer foldboldturneringer, samler tøj, støvler, pottes og pander sammen til de flygtninge, der er kommet hertil, fordi deres liv er i fare. Hvor er jeg dog glad for at leve i et land, hvor så mange mennesker tager ansvar for at få integrationen til at fungere. Møder mennesker i fare med åbne hjerter.

Danmark er meget mere end flertallet på Christiansborg. Heldigvis.

Figur 9: Johanne Schmidt-Nielsens opdatering om L87.

sig i Venligboerne, Dansk Flygtningehjælp og Røde Kors”. Her henvises altså til skammen og det internationale blik, men også til en åbning og et håb om, at skammen kan vendes til stolthed over civilt engagement.

Mobiliseringen af skam er ikke den eneste affektive retningsgiver. Flere af opdateringerne bærer præg af forsøg på at afvise skammen gennem forskellige taktikker: “fight, flight, freeze, appease, or dissociate” (Tarakali, 2009). Dette ses både i forsøg på at motivere, formilde og retfærdiggøre lovgivningen. Socialdemokraternes Mette Frederiksen argumenterer eksempelvis for, at det er nødvendigt med en “balance”, at vi skal beskytte “velfærdssamfundet” og hjælpe i “nærområderne”, men “også herhjemme”. Afvisningen af skammen sker også i en mere konfrontatorisk form, når det Konservative Folkeparti og Søren Pape Poulsen (se figur 10) argumenterer for, at de asylansøgere, der kommer til Danmark, ikke er de svageste, fordi de har haft råd til en menneskesmugler, og at FNs flygtningekonvention skal moderniseres. Her omdirigeres skammen altså gennem argumentet om, at ved at hjælpe de flygtninge, der kommer til Danmark, overser man dem, der virkelig har brug for hjælp.



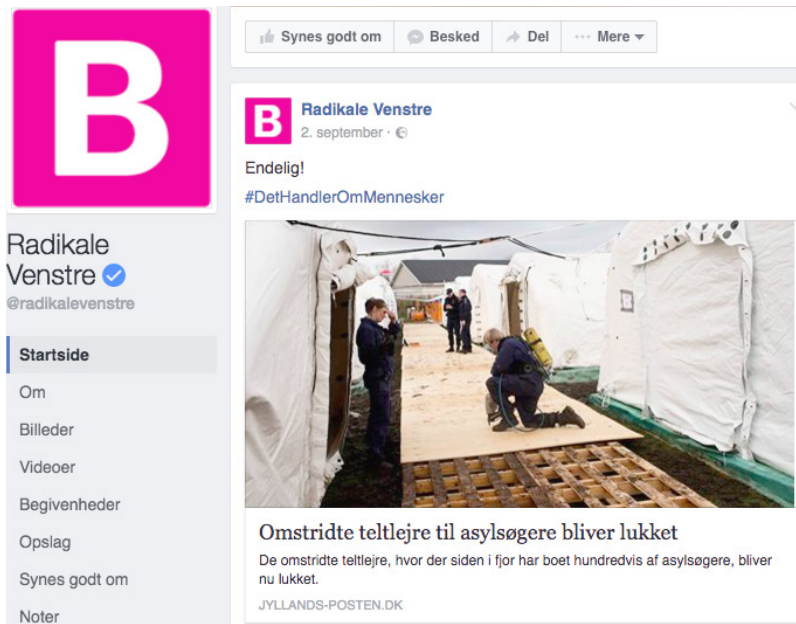
Figur 10: Søren Pape Poulsens opdatering om at flygtninge kun skal kunne søge asyl via flygtningelejre.

Skam bruges som affektiv retningsgiver (Kofoed 2013) og som en udvidelse af det affektive mulighedsrum. Dermed er det affektive mulighedsrum også et spørgsmål om magt. Uden at skelne mellem affekt og emotion argumenterer Ian Burkitt for, at affekt findes “in patterns of relationship to other people and to the world, and feelings and emotions form our embodied mindful sense of different aspects of those relationships” (Burkitt 2014, 8). Affekter er altså “power relations” (Burkitt 2014, 156), der guider og dirigerer menneskelig interaktion. De mange opdateringer viser netop, at de affektive retningsgivere både involverer en konkret rettedhed mod eksempelvis skam, skyld, stolthed, forsvar og vrede, og en rettedhed, der er anderledes ubestemt. Her handler de affektive retningsgivere om selve den affektive intensitet, altså om at mobilisere og vedligeholde affekt. Når Dansk Folkepar-

ti (figur 11) og det Radikale Venstre (figur 12) den 2. september eksempelvis begge fejrer, at teltlejrene lukker, er der både tale om en affektiv rettethed mod den specifikke fejring og en affektiv intensivering af en ubestemt præmedieret fremtid. De to eksempler, hvor partierne fejrer, at teltlejrene lukker, er kendetegnet ved deres eksplicitte opfordring til at indgå i det affektive mulighedsrum. Dansk Folkeparti opfordrer sine følgere til at vise deres affektive stemthed ved at erklære sig “enig” i, “at antallet af asylansøgere skal endnu længere ned”, og det Radikale Venstre skriver “#DetHandlerOmMennesker” og bruger dermed hashtaggets rytmiske funktion til at signalere affektens delbarhed og det kollektive affektive rum. Dermed guider partierne deres følgere ind i affektive intensivering og rytmiske gentagelser – “the rhythmic refrains these carry” (Bertelsen and Murphie 2010). Følgerne af de to sider tilbydes en vej ind i et affektivt fællesskab og en måde at bevæge sig fra individ til kollektiv (Berlant 1991). Men de tilbudte fællesskaber er ikke homogene, fordi en række andre og nye tematikker inddrages som affektive katalysatorer, der kan bidrage til den kontinuerlige affektive stemthed.



Figur 11: Dansk Folkepartis opdatering om lukningen af teltlejre



Figur 12: Radikale Venstres opdatering om lukningen af teltlejrene

Affektiv pulseren og serialitet

Det er ikke alle dage i det indsamlede materiale, der er lige intensive og har et højt volumen. Intensiteten i rytmerne stiger og falder. Spørgsmålet er således, hvad der sker med de affektive rytmer de dage, hvor der er en lavere grad af aktivitet. Svingningerne mellem høj og lav(ere) intensitet kan belyses ved at følge udviklingen af specifikke tematikker gennem materialet.

En simpel tilgang til undersøgelsen af materialets svingninger er at undersøge, hvilke ord der nævnes oftest i materialet, og hvornår et emne indtræffer og forlader debatten. En søgning i materialet via wordcounter.com og writewords og eftertælling i mit eget "word arkiv" viser hvilke ord, der oftest går igen i de 1.210 opdateringer. De ord, der oftest anvendes, er flygtninge (969), Danmark (858), land (857), dansk (695), EU (458), asyl (446), arbejde (378), grænse (297), samfund (270), verden (236), integration (233), kvinde (216), kontrol (210), stram (197), udlændinge (166), frihed (175) og demokrati (166). Desuden er det værd at nævne, at ordene forslag (163), foreslå (49), ønske (136), krav (64) og kræve (41) indgår hyppigt i materialet. Det betyder, at partierne og politikerne kan trække på en rytme, der er etableret og intensiveret på en peak-dag, og genoptage og vedligeholde den kontinuerlige intensitet eksempelvis ved at stille krav, forslag og ønsker.

Forholdet mellem peak-dagene og den kontinuerlige affektive rettetthed kan forstås ved at skelne mellem rytme og puls. Rytmen, siger Jette Kofoed, er intensitet og gentagelse, mens pulsen er "grundslaget i rytmen, som imidlertid udgøres af flere intensiteter og affektiviteter, der spiller sammen. Pointen er, at pulsen ikke er fast, men at den findes i form af uvished, og at andre intensiteter (det kunne være pinlighed, fryd, frygt) arbejder affektivt i forhold til denne uvishedspuls" (Kofoed 2013, 173). I materialet kan man se, at peak-dagene "fodrer" pulsens grundlag og dermed sikrer, at debatten kan rettes affektivt, vedligeholdes og genintensiveres. Dette ses ved, at ord, der indgår på peak-dage, løbende geninddrages i debatten. Det gør sig eksempelvis gældende med ordet kvinde, der i materialet bruges allerede den 4. januar, når Johanne Schmidt-Nielsen taler om "Solidaritet med ofrene for de sexistiske og kvindefjendske masseovergreb i Köln nytårsnat." Mediebegivenheden, overgrebene i Köln, bliver en genkommende reference i materialet, men også ordet kvinde, løsrevet fra den specifikke begivenhed, bliver en del af den puls, der vedligeholder den affektive intensitet.

Alle de politiske partier og partiledere bruger på et tidspunkt ordet "kvinde". Eksempelvis skriver det Konservative Folkeparti den 9. januar, en dag, hvor der kun er én opdatering, at der skal "stilles klare krav om kendskab til ligestilling og hård konsekvens overfor tilrejsende fra den arabiske verden." Mette Frederiksen erklærer den 29. februar kulturel frihedskamp på muslimske kvinders vegne. Og på kvindernes internationale kampdag den 8. marts erklærer Lars Løkke Rasmussen, at politisk korrekthed aldrig må "skygge for, at vi kan sige klart og utvetydigt fra over for religiøst funderet kvindeundertrykkelse". Brugen af ordet "kvinde" viser, at når vi på peak-dagene kan se, at en lang række forskellige emner, heriblandt "kvinde", intensiveres, er dette en del af et affektivt repertoire, hvor partierne og politikerne kan hente og vedligeholde den affektive puls også på dage med lavere intensitet.



Figur 13: Mette Frederiksen erklærer frihedskamp



Figur 14: Lars Løkke Rasmussens opdatering på kvindernes internationale kampdag

Kontinuiteten i den affektive rettetthed og puls er interessant, fordi den indikerer, at der er serialitet i materialet. Jonathan Crary har en negativ tolkning af flowets og serialitetens betydning, idet han argumenterer for, at TV bryder med rytmer og introducerer en serialitet, der immobiliserer gennem “the numbing and ceaseless production of the same” (Crary 2013, 117). Her er han i forlængelse af Wilém Flusser, der frygter, at “in the future, all messages, especially models of perception and experience, will be taken in uncritically, that the informatics revolution could turn people into receivers who remix messages uncritically, that is, into robots” (Flusser 2011, 77). På sin vis vækker dette genklang i materialet, der viser, at der sker et remix af budskaber og brudstykker, som trækkes frem og kombineres som led i den affektive rettetthed og puls. Men den serialitet, der produceres i materialet, er ikke en immobilisering i produktionen af det samme. Serialiteten er affektivt ladet, og den virker som en aktualisering af de rytmiske intensivering. Det skyldes, at opdateringerne ikke blot producerer det samme, for de forbinder og retter affekt mod nye objekter – fra grænsekontrollen til imamer og børnehaver. Serialiteten er dermed central, ikke fordi den passiviserer, men fordi den holder den affektive rettetthed ved lige ved at skabe og reproducere “sticky objects” (Ahmed 2004), der kan glide ‘sideways between figures, as well as backwards by reopening past associati-

ons' (Ahmed 2004, 45). Snarere end en seriel produktion af det samme, er der tale om, at produktionen af det samme kontinuerligt fordrer produktionen af mere af det samme: det samme med variation. Politikerne og de politiske partier producerer mere affektiv intensitet, og deres følgere kræver netop denne intensitetsproduktion. Det ses eksempelvis, når Dansk Folkepartis følgere, som respons på en opdatering om, at grænsekontrollen virker, kræver mere handling. Men den handling, de kræver, er baseret på en præmedieret affektiv intensitet. Dette er tydeligt (se figur 15), når det hævdes, at "Schengen er død", og at vi skal passe på, at "vores gamle Danmark ikke bliver løbet over ende af de VELFÆRDSTURISTER". Eksemplet viser, at pulsen bliver kontinuerligt vedligeholdt ved fortsat at tilbyde affektiv retning, og at serialitetet virker som en produktion af et ønske om mere af det samme, om mere affektiv intensitet; affekt rettet mod det kontinuerlige arbejde med affektivt at intensivere og vedligeholde nationalstaten Danmark.

The image shows a Facebook post from the official page of the Dansk Folkeparti (Danish People's Party). The post's content is not fully visible, but the comments are clear. The comments express strong opinions on border control and immigration, with some users using terms like 'VELFÆRDSTURISTER' (welfare tourists) and 'Schengen er død' (Schengen is dead). The comments are dated from early February 2015.

Dansk Folkeparti @danskfolkeparti

Startside

- Om
- Billeder
- Synes godt om
- Begebenheder
- Videoer
- Opslag
- Opret en side

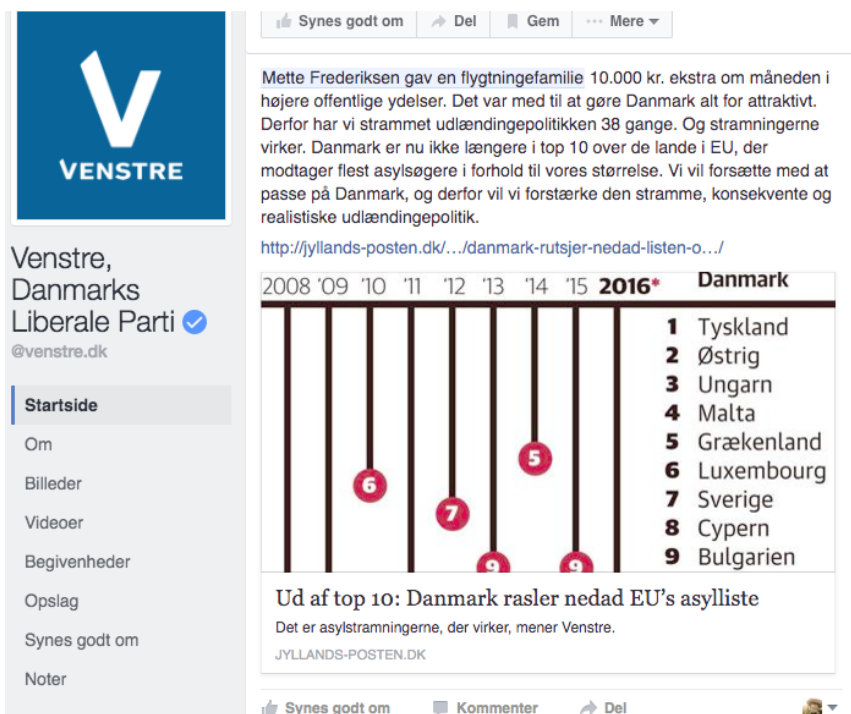
Comments:

- Comment 1:** Schengen er død og derfor SKAL grænsekontrollen ændres fra stikprøve til fuld kontrol af hver enkelt der vil passere grænsen ! Vi skal passe på, at vores gamle DANMARK ikke bliver løbet over ende af alle de VELFÆRDSTURISTER der kommer fra det sikre Tyskland !
Synes godt om · Svar · 6 · 1. februar kl. 15:33 · Redigeret
- Comment 2:** Der er fortsat adkomst til familie sammenføringer for såkaldt uledsagede børn. Kan børn uden ledsager finde vej fra Syrien til København? nej, selvfølgelig kan de ikke det. De børn har ledsagere der følger dem indtil grænsen. Disse børn skal blot sige asyl og familiesammenføring så kommer forældrene og søskende hertil. Derfor spekuleres der selvfølgelig nu i at sende børn afsted med diverse "onkler", så hele familier der ellers ikke ville få asyl dermed kan. Dette er forklaringen på den store stigning i antal såkaldt uledsagede børn siden sommeren 2015.
Synes godt om · Svar · 2 · 1. februar kl. 17:52
- Comment 3:** Danmark helt ud af det galimatias til EU, og ja grænsekontrollen skal aldrig ophæves samt skal Danmark ud af Schengen aftalen nu, kan kun gå for langsomt.
Synes godt om · Svar · 3 · 2. februar kl. 14:55 · Redigeret
- Comment 4:** Johnnie Nielsen hvis du syntes at det er så skønt med alle disse kulturberigere skulle du måske yde en indsats i form af at overlade din bolig til de mennesker du syntes så godt om bare et forslag for det er vel ikke bare andre der skal yde mens du sidder gnider hænder
Synes godt om · Svar · 2. februar kl. 10:07
- Comment 5:** Den skal bare bibeholdes pga den skulle aldrig have været væk hjemmefra og tricktyve mm er bare blevet værre siden schengen blev lavet så lad dem stå de dejlige bomme
Synes godt om · Svar · 1. februar kl. 20:02
- Comment 6:** Vi skal have permanent grænsekontrol. Hvem kan vel stadig være i tvivl. Så længe det vælter ind i Europa med migranter er vi nødt til selv at beskytte vores land.
Synes godt om · Svar · 6 · 1. februar kl. 15:00

Figur 15: Kommentarer til Dansk Folkepartis opdatering om grænsekontrol den 1. februar

Nationalstatens affektive overload

På undersøgelsens sidste dag den 16. september vender Venstre (se figur 16) tilbage til ideen om at passe på Danmark og skriver, at de vil "fortsætte med at passe på Danmark, og derfor vil vi forstærke den stramme, konsekvente og realistiske udlændingepolitik".



Figur 16: Venstre skriver den 16. september, at de vil passe på Danmark

For Venstre handler ideen om at passe på Danmark om at reducere eller helt stoppe asylansøgere. Det viser sig da også, at ordet grænse går igen 379 gange og ordet kontrol 2.777 gange i de 1.210 opdateringer, og at det er ord, der både bruges på de intensive peak-dage og i materialets løbende puls. I den forstand bliver “grænsen” et eksempel på det, jeg har argumenteret for i denne artikel, nemlig at den radikale mediering på Facebook blandt politikerne og de politiske partier har afstedkommet en særlig affektiv struktur. I denne affektive struktur følger politikernes og partiernes opdateringer rytmer, eksempelvis fra mediebegivenheder, sommerferier og opdateringsrytmer fra Twitter og Facebook. Rytmerne intensiveres på peak-dage, hvor mediebegivenheder ikke blot intensiveres affektivt i relation til et tematisk centrum, men også i relation til præmedierede (Grusin 2010) ubestemte fremtider. Peak-dagene virker som præmedierede spectacles, der skaber affektiv rettetthed mod mulige og umulige fremtider. Dermed udvides det affektive mulighedsrum, der fungerer som et repertoire, der kan bruges til at genkalde den affektive intensitet og dermed kontinuerligt vedligeholde og intensivere den puls, der er gennemgående i materialet.

Den politiske forståelse af at passe på Danmark skaber en kontinuerlig puls, der indebærer, at “Danmark” og “Danmarks grænser” bliver affektivt stemte og intensiverede. Dette ses i antagonismer, der handler om, hvornår “Danmark er bedst” – eksempelvis når både Venstre, Radikale Venstre, Dansk Folkeparti og Kristian Thulesen Dahl den 7. september 2016 markerer årsdagen for, at der var flygtninge, der vandrede på motorvejen. Her skriver Dansk Folkeparti (se figur 17) i en deling af Kristian Thulesen Dahl, at vi skal have en “permanent grænsekontrol”.



Figur 17: Dansk Folkeparti vil gøre grænsekontrollen permanent

Samme dage deler det Radikale Venstre, også med reference til flygtningene på motorvejene året forinden, en begivenhed: Velkomstfesten 2016 (se figur 18). Forestillingen om, at Danmark kan være anderledes og bedre, er dominerende i begge opdateringer, og selvom det ikke er det samme Danmark, de forestiller sig, bidrager begge opdateringer til at vedligeholde det “forestillede fællesskab” (Anderson 1989) Danmark. Begge opdateringer vidner nemlig om, at de tager eksistensen af Danmark for givet. Dermed investerer begge opdateringer affektiv energi i forestillingen om Danmark.



Figur 18: Radikale Venstre mener, at Velkomstfesten er Danmark, når “vi er bedst”

Konsekvensen af den rytmiske og affektive intensivering af “Danmark” er for det første, at individer, politikere og partier samles og følger intensive affektive rytmer, hvor affektive retningsgivere tilbyder en måde, hvorpå individer kan *‘feel their way into politics’* (Papacharissi, 2015, p. 118). Dermed virker den affektive puls som en kontinuerlig invitation til at bevæge sig fra subjekt til kollektivitet og ind i det forestillede nationale hele. Men den affektive struktur har også andre konsekvenser.

Den affektive intensivering af Danmark indebærer nemlig også, at relationen mellem individet og nationalstaten governmentaliseres (Reestorff 2017). De affektive retningsgivere (Kofoed 2017) handler nemlig også om magt, og når opdateringerne eksempelvis mobiliserer skam, stolthed eller vrede, er det netop et forsøg på at governmentalisere den rette affekt og bestemme hvilke affekter, det er tilladt at udvise i forhold til flygtninge og indvandrere og nationalstaten.

Endelig viser analysen af materialet, at affekten er bundet op på en kontinuerlig puls og serialitet. Dette er centralt, fordi serialiteten ikke blot involverer en passivering, men tværtimod er aktiv. I serialiteten ser vi, at “kampen om Danmark” ikke er slut. Tværtimod. I figur 19, der er kommentarer til Venstres opdatering om deres 38 stramninger i udlændingepolitikken (figur 16), påstås det eksempelvis, at “vi bliver helt demokratisk omdannet til en muslimsk Sharia-stat inden for 50-100 år”. Eksemplet viser netop, at den affektive serialitet bidrager til kontinuerlige krav om mere af det samme: mere affektiv intensitet; mere affektiv investering i “Danmark”.

Noter

- 1 Medmindre andet er angivet, er citater fra politikere og politiske partier hentet fra disses Facebook-sider på datoen nævnt i teksten.
- 2 Enhedslisten, SF, Socialdemokraterne, Alternativet, Radikale Venstre, Venstre – Danmarks liberale parti, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti.
- 3 Pia Olsen Dyhr, Mette Frederiksen, Uffe Elbæk, Morten Østergaard, Lars Løkke Rasmussen, Anders Samuelsen, Søren Pape Poulsen og Kristian Thulesen Dahl. Enhedslisten opererer ikke med en partileder, men de har en politisk ordfører. Johanne Schmidt-Nielsen var politisk ordfører frem til den 4. maj, hvor Pernille Skipper overtog posten. I min undersøgelse har jeg således fulgt Johanne Schmidt-Nielsen fra den 4. januar til den 4. maj og Pernille Skipper fra den 4. maj til 1. september.
- 4 Selvom det ville have været interessant at inkludere alle danske politikere, inddrager undersøgelsen udelukkende partiernes og partiledernes sider. Dette fokus gør det muligt at zoome ind på partiernes officielle politik og kortlægge de netværk, der skabes, når partierne og partilederne linker til eksempelvis nyhedsmedier eller deler andres opdateringer.
- 5 De mange likes og kommentarer fra Facebook-brugerne er selvsagt et omfattende datamateriale, der kunne være et interessant analyseobjekt. Til denne artikel har jeg dog måttet begrænse min undersøgelse til politikerne og de politiske partiers opdateringer. Jeg har altså (endnu) ikke systematisk undersøgt de mange kommentarer.
- 6 Det er væsentligt, at antallet af opdateringer om grænsekontrol, flygtninge og indvandrere for Pernille Skipper og Johanne Schmidt-Nielsen kun er optalt for den periode, hvor de hver især har været politisk ordfører for Enhedslisten.

- 7 Eksempelvis har jeg valgt at udelade opdateringer om Danmarks køb af kampfly. Disse er relevante i forhold til Danmarks krigsdeltagelse og beskyttelse af nationale grænser, men med mindre nationale grænser og flygtninge- og indvandrerpoltikken nævnes, har jeg valgt at betragte dette som et udenrigspolitisk engagement, der er uden for undersøgelsens fokusområde.
- 8 Det er senere kommet frem, at FN's generalsekretær Ban Ki-moon i et brev til Lars Løkke Rasmussen og regeringen advarede mod L87, og at dette brev blev hemmeligholdt for Folketinget og offentligheden (Andersen, Bennike og Dahlin 2016).

Litteratur

- Ahmed, Sara (2004): *The Cultural Politics of Emotion*, Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Andersen, Lasse Skou, Christian Dahling og Ulrik Dahlin (2017): "Løkke hemmeligholdt FN-advarsel mod udlændingestrømninger", i *Information* 17. oktober 2016.
- Anderson, Benedict (1989): *Imagined Communities: Reflections on the Origin and Spread of Nationalism*, London: Verso.
- Bratton, Benjamin (2015): *The Stack: On Software and Sovereignty*, Cambridge: The MIT Press .
- Bechmann, Anja og Vahlstrup, Peter (2015): "Studying Facebook and Instagram data: The Digital Footprints software", i *First Monday*, 20/12. doi: <http://dx.doi.org/10.5210/fm.v20i12.5968>.
- Berlant, Lauren (1991): *The Anatomy of National Fantasy: Hawthorne, Utopia and Everyday Life*, Chicago: Chicago University Press.
- Bertelsen, Lone og Andrew Murphie (2010): "An Ethics of Everyday Infinites and Powers: Félix Guattari and the Refrain", i Melissa Gregg and Gregory Seigworth (red.): *The Affect Theory Reader*, Durham and London: Duke University Press, s. 138–60.
- Brennan, Teresa (2004): *The Transmission of Affect*, Ithaca: Cornell University Press.
- Burkitt, Ian (2014): *Emotions and Social Relations*, Los Angeles, London, New Delhi, Singapore, Washington DC: Sage.
- Couldry, Nick (2012): *Media, Society, World: Social Theory and Digital Media Practice*, Cambridge og Malden: Polity Press.
- Couldry, Nick og Andreas Hepp (2013): "Conceptualizing mediatization: Contexts, traditions, arguments", i *Communication Theory* 23, s. 191–202.
- Crary, Jonathan (2013): *24/7: Late Capitalism and the Ends of Sleep*, London og New York: Verso.
- Danielson, Magnus (2013): "Shaming the Devil! Performative Shame in Investigative TV-journalism", i *Nordicom Review* 34, s. 61–74.
- Duncombe, Stephen (2007): *Dream: Re-Imagining Progressive Politics in an Age of Fantasy*, New York: The New Press.
- Flusser, Vilém (2011): *Does Writing Have a Future?*, Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Grusin, Richard (2010): *Premediation: Affect and Mediality After 9/11*, New York: Palgrave Macmillan.
- Grusin, Richard (2015): "Radical Mediation", i *Critical Inquiry* 42.1, s. 124-148.
- Guattari, Félix (2000): *The Three Ecologies*, London og New Brunswick: The Athlone Press.
- Henriques, Julian (2010): "The Vibrations of Affect and their Propagation on a Night Out on Kings-ton's Dancehall Scene", i *Body & Society* 16.1, s. 57-89.
- Jørgensen, Jakob Stig og Elisabeth Arnsdorf Haslund (2016): "Regeringen indfører midlertidig grænsekontrol til Tyskland", i *Politiko.dk* 4. januar 2016.
- Kaplan, Andreas og Michael Haenlein (2010): "Users of the world, unite! The challenges and oppor-

- tunities of Social Media”, i *Business Horizons* 53, s. 59–68.
- Kitchin, Rob og Tracey P. Lauriault (2015): “Small data in the era of big data”, i *GeoJournal* 80, s. 463–475. Doi: 10.1007/s10708-014-9601-7.
- Knudsen, Britta og Carsten Stage (2015): *Global Media, Biopolitics and Affect: Politicising Bodily Vulnerability*, London og New York: Routledge.
- Kofoed, Jette (2013): “Affektive rytmer: Spekularitet og ubestemmelighed i digital mobning”, i Jette Raundahl Kofoed og Dorte Marie Søndergaard (red.): *Mobning gentænkt*, København: Hans Reitzel Forlag.
- Kuntsman, Adi (2012): “Introduction: Affective Fabrics of Digital Cultures”, i Adi Kuntsman og Athina Karatzogianni (red.): *Digital Cultures and the Politics of Emotion*, New York: Palgrave.
- Lefebvre, Henri (1992): *Rhythmanalysis*, London: Continuum.
- Massumi, Brian (2002): *Parables for the Virtual. Movement, Affect, Sensation*, Durham og London: Duke University Press.
- Massumi, Brian (2009): “Micropolitics: Exploring ethico-aesthetics”, i *Inflexions: A Journal for Research-Creation* 3.1–20.
- Tarakali, V. (2009): “Embody your allyship”. Downloadet fra: http://www.vanissar.com/resources/shame_article.pdf.
- Papacharissi, Zizi (2015): *Affective Publics: Sentiment, Technology, and Politics*, Oxford: Oxford University Press.
- Reestorff, Camilla Møhring og Carsten Stage (2016): “Media Ecologies of Crowds and Participatory Trolling: Muhammad Movie Trailer (2012) and Happy British Muslims (2014)” i Henrik Kaare Nielsen et. al. (red.): *The Democratic Public Sphere*, Aarhus: Aarhus University Press, s. 135-168.
- Reestorff, Camilla Møhring (2016): “Affekt”, i *Medie og Kommunikationsleksikon*, Samfundslitteratur. Downloadet fra <http://medieogkommunikationsleksikon.dk/affekt/>.
- Reestorff, Camilla Møhring (2017): *Culture War: Affective Cultural Politics, Tepid Nationalism and Artivism*, Chicago og Bristoll: Intellect (forthcoming).
- Sampson, Tony (2012): *Virality. Contagion Theory in the Age of Networks*, Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Sørensen Mads P. (2016): “Members of Parliament on Facebook: Towards an Understanding of the Pros and Cons of Online Political Conversations”, i Henrik Kaare Nielsen et. al. (red.): *The Democratic Public Sphere*, Aarhus: Aarhus University Press, s. 197-226.
- TNS Gallup Social Media Life 2015.
- Thrift, Nigel (2008): *Non-representational Theory: Space, Politics, Affect (International Library of Sociology)*, London: Routledge.
- Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet (2017): *Regeringen forlænger den midlertidige grænsekontrol* (11.11.16) <http://uibm.dk/nyheder/2016-11/regeringen-forlaenger-den-midlertidige-graensekontrol>.
- Wetherell, Margaret (2012): *Affect and Emotion. A New Social Science Understanding*. Thousand Oaks: Sage.